

עפ"א 39867/10/16 - מרק איזראילוב נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
01 דצמבר 2016

עפ"א 39867-10-16 איזראילוב נ' עירית תל-אביב-יפו

בפני	כב' השופט בני שגיא
מבקש	1. מרק איזראילוב
נגד	
משיבה	1. עירית תל-אביב-יפו

החלטה בבקשה לארכת מועד להגשת ערעור

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים מיום **08.11.15**, לפיו הורשע המבקש בעקבות הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שימוש חורג ללא היתר, עבירה לפי סעיפים 145 ו-204(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965, ולתקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז - 1967. על הנאשם נגזר קנס בסך 27,500 ₪, ותשלום אגרת בניה בסך 4,200 ₪. כן ניתן צו להתאמת השימוש בנכס להיתר, אשר נכנס לתוקפו ביום 01.04.16.

כתב האישום הוגש נגד 6 נאשמים, בעליהם של בניין ברחוב גאולה 33 בתל אביב, ובמסגרתו נטען כי עשו שימוש חורג בנכס. על פי עובדות כתב האישום, לפי היתר הבנייה שחל על הנכס הותר להשתמש בקומה א' ובקומה ב' של הבניין לצרכי 2 דירות מגורים בלבד בכל קומה. חרף כך, בקומה א' נעשה שימוש לצרכי 8 יחידות דיור נפרדות, ובאחת מהדירות בקומה 2 נעשה שימוש לצרכי 2 יחידות דיור נפרדות, באופן שמהווה שימוש חורג. בטרם נשמעו הוכחות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשמים יודו ויורשעו בעובדות כתב האישום, ויטל עליהם עונש מוסכם. בהתאם להסדר זה, הודה והורשע המבקש, ועונשו נגזר כאמור לעיל.

טענות המבקש

טענתו המרכזית של המבקש היא לקיומם של פגמים משמעותיים שנפלו בהליך שהתנהל בפני בית המשפט קמא, באופן שמחייב בחינה מחודשת על ידי ערכאת הערעור וביטול הרשעת המבקש. כך נטען כי מסמכי הרישוי אשר צורפו לכתב האישום, ושעל בסיסם הורשע המבקש, זויפו, וכי למעשה השימוש שנעשה בבניין תאם את ההיתרים אשר חלו על הבניין. כן טוען המבקש כי באתר עיריית תל אביב הופיע עד לאחרונה תיעוד של ההיתרים שעל בסיסם נעשה השימוש בבניין, וכי לאחר פנייתו לעיריית תל אביב בנושא נמחקו במפתיע ההיתרים האמורים מאתר העירייה.

עוד נטען כי הרשעת המבקש התאפשרה הודות לכשל בייצוגו, באשר סניגוריו בערכאה קמא לא טרחו לברר את המצב התכנוני לאשורו טרם ההגעה להסדר טיעון. צוין כי מספר חודשים לאחר ההרשעה עמדו עורכי דינו של המבקש על טעותם ופנו בנושא לבית המשפט אשר הרשיע את המבקש, אך נדחו בטענה שכבר ניתן פסק דין בנושא. בא כוח המבקש הוסיף כי בתאריך 18.07.16 אף פנה בנושא באופן אישי למשיבה, אך לא זכה לכל מענה.

באשר לאיחור בהגשת הערעור, נטען בקצרה כי היות המבקש אזרח בריטי, ופטירת אמו לאחרונה, סירבלו ועיכבו את הטיפול בתיק.

טענות המשיבה

המשיבה מבקשת לדחות את טענתו של המבקש לפיה לא נעשה שימוש חורג בנכס, ומפנה לעניין זה להודאתו של המבקש בעובדות כתב האישום, ולפסק בורר שניתן במסגרת סכסוך אזרחי בין הנאשמים, ממנו עולה בבירור כי הנאשמים, ובהם המבקש, היו מודעים לשימוש החורג שנעשה בבניין.

כן מדגישה המשיבה כי המבקש היה מיוצג לכל אורכו של ההליך, אשר ארך למעלה משלוש שנים, וכי חומר החקירה עליו התבסס כתב האישום, לרבות מסמכי הרישוי הרלוונטיים, נמסר לצילום המבקש. עוד נטען כי בית המשפט קמא היה קשוב לטענות הנאשמים, ואף היה מוכן לאפשר לנאשמות אחרות בתיק, לבקשתן, לחזור בהן מהודאתן, אלא שהמבקש לא ביקש לעשות כן.

באשר לאתר המידע של עיריית תל אביב, המשיבה טוענת כי מבירור שערך מהנדס מטעם עיריית תל אביב אל מול מנהל הגינזך הטכני בעיריית תל אביב - עלה כי באתר נפלה שגגה, ולתוך תיק הבניין נסרקו סקיצות שהוכנו בעבר לצורך הגשת כתב האישום, אשר לא משקפות היתרים קיימים. משנתגלתה הטעות - הוסרו הסקיצות מתיק הבניין ונמחקו ממאגר המידע. כן מפנה המשיבה ל"תנאי השימוש" של מאגר המידע האינטרנטי של עיריית תל אביב, שם צוין במפורש כי המאגר עלול לכלול טעויות, וכי אינו מתאים לשמש אסמכתא תקפה.

בנוסף, המשיבה מציינת כי הצו להתאמת המבנה להיתר, אשר ניתן על ידי בית המשפט קמא, נכנס לתוקפו כבר 01.04.16. חרף כך, במהלך הביקורת אשר נערכה ביום 12.07.16, לא הותרה כניסה למספר יחידות, וביחידות אליהן הוענקה גישה - השימוש החורג נמשך ולא בוצעה התאמה להיתר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ראיתי לדחות את בקשת המבקש.

כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון, במסגרת בקשה להארכת מועד לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, שומה על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך האיחור, את ההצדקה הנטענת

לו, ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי, כאשר לכל אחד מן השיקולים יינתן משקל מתאים בנסיבותיו של העניין. בשונה מן הדין האזרחי, אין נדרשים להצגת "טעמים מיוחדים" לשם הארכת המועד, אך על המבקש מוטל להציג "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחורו (ראו למשל בש"פ 5875/14 **מדינת ישראל נ' איברהים אגבריה** (09.11.14), וכן ע"פ 6955/15 **אדוארד בלאו נ' עיריית חיפה** (16.06.16)).

בענייננו, פסק דינו של בית המשפט קמא ניתן ביום 08.11.15, ומכאן שהמועד האחרון להגשת הערעור חלף ביום 23.12.15. הבקשה שלפניי הוגשה ביום 30.10.16, כ-11 חודשים מחלוף המועד האחרון להגשת הערעור. לאיחור ממושך זה לא ניתן כל טעם ממשי, מלבד התייחסות לקונית לאזרחותו הזרה של המבקש, ולמותה המצער של אמו. קושי זה מקבל משנה תוקף בהתחשב בטענותיו של המבקש עצמו, כי סנגוריו בבית משפט קמא עמדו כבר בחודש פברואר 2016 על הפגמים הנטענים בכתב האישום, ופנו בבקשה לקיים דיון בנושא. בהחלטת בית המשפט קמא מיום **21.02.16** ציין כב' השופט הרמלין כי ככל שברצון המבקש לתקן טעויות אשר לטענתו נפלו בפסק הדין - עליו להגיש ערעור. חרף כך, הוגש הערעור **למעלה מ-8 חודשים לאחר אותה החלטה וכמעט כשנה לאחר גזר הדין**.

עוד יצוין כי **המבקש היה מיוצג לכל אורכו של ההליך בבית המשפט קמא וגם במהלך התקופה שחלפה מאז הרשעתו**, וגם עובדה זו מחלישה מאד את משקל הסבריו אודות האיחור בהגשת הערעור.

סיכומי של דבר, לא ניתן כל טעם ממשי ביחס לאיחור הממושך בהגשת הערעור.

באשר לסיכויי הלכאוריים של הערעור, נראה כי אלו אינם גבוהים. המבקש הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות המיוחסות לו, ולא ביקש לחזור בו מהודאתו גם שעה שנאשמות אחרות בתיק הועמדו בפני האפשרות לעשות כן. ההליך בבית המשפט קמא נמשך זמן משמעותי, כאשר בשום שלב לא עלתה טענה אודות קיומם של היתרים הסותרים את המיוחס לו בכתב האישום.

זאת ועוד, לא נטען כי חומר החקירה עליו התבססה הרשעת המבקש לא הועמד לרשותו, אלא שסינגוריו דאז כשלו בייצוגו, וכי החומר עליו בוסס כתב האישום - זויף. מדובר בטענה לאקונית, שאינה נתמכת בראיות כלשהן, וממילא לא צורף תצהיר מטעם עורכי דינו של המבקש דאז.

באשר לטענת המבקש כי זויפו מסמכי הרישוי, הרי שגם בעניין זה לא הוצגה ראיה ממשית וטענתו מתמקדת בהיתרים ובשינויים שנצפו לאחר מתן פסק הדין באתר עיריית תל אביב, אשר מלכתחילה לא נועד להוות אסמכתא תקפה לעניין זה, וטענות המשיבה נראות כהגיוניות בנסיבות העניין.

אשר על כן, הבקשה להארכת מועד נדחית, ובהתאמה - יימחק הערעור.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' כסלו תשע"ז, 01 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.

בני שניא, שופט